

kuzey yıldızı

bederi: 1 YTL / 1.000.000 TL

sayı: 12

ekim/kasım 2005

ISSN 1303-3476

içindekiler

- 02 Ölüm-cek — Oylun Pirolli
03 Söyleşi: Derya Önder
05 [isimsiz] — Derya Önder
06 Boş Sandalyeler Neyi İmler — Serkan Işın
07 Dönüşür — Arzu Çur
Gece Devriyesi — Ciaron Carson (Türkçesi: Nice Damar)
08 İkincil Ruhla Pisuar Buluşmaları 3 — Özge Dirik
09 çukur — salihaydemir
10 iki kişilik ada çarpıntısı — Zafer Yalçınpınar
12 çukruk sızısı — aziz kemâl hızıroğlu
yazbahçeleri — asuman susam
13 Yaz — Hüsnü Arkan
Sabah Ezanı — Hüsnü Arkan
14 Bir Sonra — Fadıl Kocagöz
15 cehennem — mehmet şükrü k.
16 Sevda O — Erkan Kara
İyilikler Kitabını Ben Yazdım — Bülent Elitok
17 Kardan Adam — Çağla Cömert
Ayna — Umut Öz
18 G(ece) — Selçuk Erat
19 Pygmalion Kompleksi — Kıvanç Nalca
Yalnızca Ayrılık Mı? — Fatih Seven
20 Buluşma — R. Ezgi Çakıroğlu
21 Söyleşi: Hilal Karahan
24 Deniz Kızı — Volkan Hacıoğlu
Darbe — Aynur Dursun
25 Oyun I (Sahne) — Eylül Hicran Polat
26 a.r.a — duygu güles
nifak şekeri — tezer cem
30 karanlığın anlattıkları — ilker gören
31 Sarı Orfe — Gökçe Polatoğlu
32 küçük defterler II — Salih Aydemir

fotoğraflar: *önkapak*: Zafer Yalçınpınar,
arkakapak: flickr.com/photos/fotosesther/25731531

yazarlar

Arzu Çur — arzucur@kuzeyyildizi.com
Asuman Susam — asumansus@hotmail.com
Aynur Dursun — yercekimli@hotmail.com
Aziz Kemâl Hızıroğlu — azizkemalhiziroglu@hotmail.com
Bülent Elitok — bulent_elitok@hotmail.com
Çağla Cömret — caglacom@hotmail.com
Derya Önder — deryaonder@otekisiz.com
Duygu Güles — duygun@hotmail.com
Erkan Kara — Erkan.Kara@habas.com.tr
Eylül Hicran Polat — eylulhicran@gmail.com
Fadıl Kocagöz
Fatih Seven — pinokyo630@yahoo.com
Gökçe Polatoğlu — prenses@kuzeyyildizi.com
Hüsnü Arkan — husnuarkan@hotmail.com
İlker Gören — ilker_goren@mynet.com
Kıvanç Nalca — kivanc.nalca@trt.net.tr
Mehmet Şükrü K. — msukrukaptan@hotmail.com

Nice Damar — tulindamar@superonline.com
Oylun Pirolli — kedidir@hotmail.com
Özge Dirik
Özgür Macit — macit@kuzeyyildizi.com
R. Ezgi Çakıroğlu — melodyofheart@hotmail.com
Salih Aydemir — salihaydemir@otekisiz.com
Selçuk Erat — selcukerat@avradiad.com
Serkan Işın — serkan.isin@gmail.com
Tezer Cem — tezercem@yahoo.com
Umut Öz — gandalf@kuzeyyildizi.com
Vedat Kamer — vedat@kuzeyyildizi.com
Volkan Hacıoğlu — volkan_hacioglu@yahoo.com
Zafer Yalçınpınar — zaferyal@kuzeyyildizi.com

“Kelime, maddî olan duyulur şeyler dünyasına (mülk) ait olurken, anlam ise, tam manasıyla maddî olmayan ya da manevî olan dünyaya (melekût) ait olmaktadır. Her kelimenin gerisinde yatan geniş anlam alanı ile karşılaştırıldığında, kelime, önemsiz çok küçük bir noktadan başka bir şey değildir. Kelime, insan zihninin onun içinden geçerek sınırsız anlam dünyasına adım attığı dar bir kapıdan ibarettir. Ayrıca anlam, bir anlamda kendine ait bir hayatı bulunan bir şeydir. Onun hiçbir kararlılık ya da kesinliği yoktur. Anlam, kendisine işaret eden kelimeden gayet bağımsız bir şekilde, insan tecrübe ya da bilincinin derinlik derecesine göre şaşırtıcı bir esneklik içerisinde bir bakıma kendi istek ve ahengine göre gelişen bir şeydir. Bu temel özelliklere sahip olan anlam, bir kelimenin hazır olan kalıbı içine doldurulur. Bir kimsenin, bu şekilde kullanılan kelimeyi sırf dışarıdan gözlemlemek suretiyle, o kelimeyle aktarılması amaçlanan anlamın derinlik ve genişliği hakkında yargıda bulunması neredeyse imkânsızdır. Bu husus, bir kelimenin kalıbı içine doldurulan anlamın derin bir mistik tecrübe tarafından desteklenmesi durumunda çok daha geçerli ve doğrudur. Böylece anlam ampirik olmayan bir mahiyet taşıdığı zaman, ona atıfta bulunmak için bir kelimenin kullanılması, zorunlu olarak çok-anlamlılığın uç noktasına kadar gidecektir.

Bu tür durumlarda kişi, işaret edilen anlama tam olarak nüfuz edebilmek için, işaret eden kelime karşısında çok hassas bir tavır takınmak zorundadır. Çünkü onun, burada, söz konusu kelimeyi, anlamın derinliklerine dalmak için bir sıçrama tahtası olarak kullanması gerekmektedir. Kişi, anlamı *kelimeden* anlamaya çalıştığı sürece onu elde etme ümidine asla sahip olamayacaktır. Bunun yerine, kişi, kelimeyle ilk karşılaşması ve onunla olan en küçük teması sırasında onu hemen orada bırakıp, doğrudan doğruya anlam alanına geçmelidir.”

— Toshihiko İzutsu

Toshihiko İZUTSU: “YARATMA VE ŞEYLERİN ZAMANSIZ NİZAMI: İSLÂM DÜŞÜNCESİ ÜZERİNE MAKALELER”, Çev: Ramazan Ertürk, “Aynü'l-Kudât Hemedânî'nin Düşüncesinde 'Mistisizm' ve 'Çok-Anlamlılık' Dilsel Problemi” adlı makaleden 119 ve 120. sayfalar, Anka Yayınları, İstanbul, 2002

I

“ben” kurduğu dünyanın ne içinde ne de dışındadır: tam sınırdadır yer alır. şair sınırdayken, sadece kendisi düşündüğü zaman varolan önermeleriyle şiirini oluşturur. bu önermeler şairin bilgisine muhtaçtır. şiir de bundan dolayı anlamını ve değerini şairde bırakır. şair toplumsal değerleri bozarak oluşturduğu ürünlerinde, anlamı ile değeri yok ederek sonsuz bir bireyselliği başlatır, böylece biçim içeriği öldürür. içeriği, okur, zamanını ve mekânını vererek canlandırabilir, ama bu yitirişin kaynağı kendi ruhu olacaktır. eşyanın yerini alır şiir. bunu yaparken de ilk önce direnci olan sözcükleri, yani terimleri(/kavramları: yargı yoksa kavram da yoktur?), tasfiye eder.

II

“ihtimal ya fikrinize düşersem, tutturun bir rumeli havası...” — 04.08.2005

biriken zamanı temizliyorum eşyaya sessizliğini geri verebilmek için. her taş özüne ufalanırken, sen korkular biriktiriyorsun doğmamış çocuklarına. yüzünün hüznü gözlerimi ağırlaştırıyor. uykunun ezberini bozacak bir gülümsemeni arıyorum. suya sakladığın herşeyi sevdim.

III

“bindim şimdi vapura. şimdi binmem gerekiyordu, değil mi? değilse de bindim artık. neyse, kısaca unutmam beni, almaya gel diyecektim. hadi görüşürüz...” — 11.08.2005

120 ile köprüden geçiyordum. güneş, ortaköy'e kıvrılıp sokulmuştu. sanki sen de güneşe bakıyordun ve güneş gözlerine yenildikçe, yüzümde tuz varmış gibi yakıyordun geçmiş. susmak aynı yöne bakmaktır belki de. biraz sonra da güneş ile birlikte karşıda kalmışız. batı hep doğuda birini bırakmak mıdır?

IV

ahenk kaygının etrafındaki kayıklara benziyor gardırobuna astığın fotoğraflar. gardırobun, sessizce ağlayan duvarına, pencerenin ne demek olduğunu anlatıyor sen okuldayken. geceleyin susmayı öğretiyor bakışların. bilmek sözcükleri gereksiz kılıyor. açıkdenizi pay ediyorsun ankara'ya. dile gelmeyenlerin hükmündeyiz. suya herşeyimizi emanet ettik. +

kuzey yıldızı edebiyat dergisi — **issn:** 1303-3476 **yıl:** dört **sayı:** on iki — ekim / kasım 2005 **ederi:** bir yıl / bir milyon tl **sahibi ve sorumlu yazı işleri müdürü:** vedat kamer **yayına hazırlayanlar:** gökçe polatoğlu [prenses@kuzeyyildizi.com], özgür macit [macit@kuzeyyildizi.com], vedat kamer [vedat@kuzeyyildizi.com], zafer yalçınpınar [zaferyal@kuzeyyildizi.com] **düzeltili:** akın demirci [akin@kuzeyyildizi.com] **yönetim yeri:** hüseyinağa mah. yeşilçam sok. no: 36 kat: 1 beyoğlu / istanbul **baskı:** can matbaacılık [0212 6131077] **dağıtım:** pentimento [0212 2933959] **posta çeki hesabı:** 1052829 **mektup:** pk 200 34711 kadıköy / istanbul **e-posta:** kuzeyyildizi@kuzeyyildizi.com **www:** kuzeyyildizi.com — dergiye gönderilen yazılar iade edilmez — yayımlanan yazıların sorumluluğu yazarlarına aittir — iki ayda bir yayımlanır —

Ölüm-cek

yalnız şiirin midir yaşama kafa tutan
ya da kızarmış ekmek kokusu
mutlu uyanmak...
ya kıyıya vuran deniz kabuklarını dalgalara fırlatmak?

/aşk için bir ikinci lazımdır/
çorbanda iki kaşık-nefes almak?
ya oradalığını bildiğin ve düşmediğin uçurumlar...
çocuğunu doyurmak mıdır ana olman
(şimdi tuttuğun nefesini bırak)
huzur, bir kedinin mırımları mıdır
mırımların mıdır bir kedi almak
yağmura değdiğinden ıslanmaz insan
yağmur dokunduğu herşeyi ıslatır
ölüm mutlak siyah mıdır;
ki bazen söz heceye benzer

oscar filmlerine gitmediğin için kazandın diyelim
ödülün kapıya bırakıldı: yasaklı kitaplar...
kim alkışlar sanıyorsun yalnız yaşayanları
/ki insan alkışlandığında çoğalır/
diyelim ki parçası değilsin bu bütünün
diyelim ki bir örümceksin kendi yatağında
/öğrendim/ diyorsun yalnızlığın yamyamlığını
yapış yapış huzur kusmaktasın
tek kaşıklı çorbana
bilmek midir bunun adı;
kaçırırken kendini kendinden
bırakmışken ellerini kendinden
kendinken kendiliğinden...
hiç düşündün mü örümcekleğin gün aydınlığıyla ne;
gece çıplaklığıyla ne eder
hiç sormuş muydun insanken kendine
cenneti nerede-neden yaktığını
bazen yenilmek bir örümcek ağında
ölmekten çok yaşamaya benzer

Oylun Pirolli

Söyleşi: Derya Önder

Vedat Kamer: ocak 2002’de yayımlanan ceza defteri ile ilk cinayetini işledin. geride delil olarak üç uzun şiirin bulundu. ikinci cinayeti işlemek için tereddüdün nedir? soyтары ve deli’nin hüznüleri bu cinayete karıştı mı?

Derya Önder: Şimdi sen böyle söyleyince ben de üç yıl olduğunu fark ettim. Hem uzun göründü gözüme hem çok yakın. İlk kitap ilk cinayettir demiştim o zamanlarda. İnsan önce “ben”i öldürür. İçinde el değmedik hiçbir yer bırakmaz. Ben de öyle yapmıştım. Ceza Defteri’nin yazılması benim için çok sancılı bir dönemdi. Kendime yazar gibi yazdım zaten. İkinci cinayet için bir tereddüdüm yok elbette... Daha çok bir hazırlık ve biriktirme dönemi diyelim. Ceza Defteri’ndeki şiirler –ki nehir şiir denildi çoğu kez uzun oldukları için– kitaptan önce herhangi bir yerde yayımlanmamıştı ve direkt kitaba girmişti. Sadece Muhtelif Hüznüleri Geçidi isimli şiiri Rüzgâr’ın çocuğu sevgili Murat Koçak almıştı benden ama Rüzgâr’ın ertelenmesiyle o da kaldı. Dolayısıyla o şiirler dışındaki şiirlerim, yani dergilerde yayımlananlar ve henüz yayımlanmamış olanlar rahatlıkla ikinci kitabı oluşturabilir. Fakat her nedense ben bir kitabı oluşturacak şiirlerin daha özel ve birbirini tamamlayan nitelikte olmasını diliyorum. Bir yandan da aman her yerde şiirlerim olsun, ben olayım gibi bir tasam yok. Yaşadığım sürece benimle yaşayacak olan bir şiir var içimde... Biraz bunun için ağır davranıyorum galiba.

Soyтары ve deli... Her nasılsa ikisi de gelip içime yerleşmişti o zaman... Onlar güldü, onlar ağladı, gitti, geldi... Ben sadece yazdım.

VK: içine sığmadığın öteki-siz için hiç çocukların suçunu üzerine aldın mı? dergiciliğin tahammül kaynağı nedir?

DÖ: Aldığım zamanlar oldu. Ama bunu daha çok şöyle düşünmek gerekiyor. Bu bir annenin çocuklarının suçunu üstlenmesi gibi değil... Çete elemanlarının birbirini ateşe atmaması gibi... Bizler profesyonel dergi yöneticileri olmadığımız için sadece şiirin değil aynı zamanda hayatın da işçileriyiz... Dolayısıyla zaman zaman kaybolmak, çekip gitmek, kendimize dönmek isteyebiliyoruz. Ya da bir dizenin, bir imgenin peşinden onun götürdüğü yere gitme isteği sarabiliyor içimizi. İşte o zamanlarda kim suç üstlenebilecekse bu işler ona kalıyor.

Açıkçası öteki-siz’i ilk çıkarmaya başladığımız zamanlarda rutin hayatı bu kadar etkileyeceğini, bu kadar ağır bir yüke dönüşeceğini hayal etmemiştim.

Bu kimi zaman ortaya çıkan şeyin güzelliğiyle bunu unutturacak kadar yoğun duygular bırakıyor. Kimi zaman ise sizin çok dışımızda bir yerden mesela okuyuculardan öyle yansımalar oluyor ki, siz yeni direnme noktaları, yeni enerjiler buluyorsunuz bu yansımalarda. Bir dergi bir kitaptan çok farklı. Kitap kişisel bir serüven, bir seyir, belki tek kişilik bir sandal... Ama dergi kocaman bir gemi... Ne usta bir kaptan, ne mükemmel bir mürettebat tek başına yetmiyor... Rüzgârın hangi yönden estiği, geminin iskeletin sağlam olup olmadığı, kaptanın yol bilirliliği ve nereye gitmek istediğini bilen yolcuların kattığı ahenk ancak yolculuğu yolculuk yapıyor... Biz bütün rüzgârlara açığız, ama bütün limanlara uğramak gibi bir derdimiz yok. Derginin, dergiciliğin bir tabu ya da varoluş dayanağı olmasından çok “hâlâ söylenecek sözü olma” hali olduğunu düşünüyorum. Yani tahammül içerden doğuyor ve bir gün içerde ölecek.

VK: ilk mektup’unda “bunu bizden başka kimse bilmedi” ile “sanki sen gelmesen ben gidecektim” karşılıklı oturuyorlardı. birden aralarına girdim: o anda, zaman kırıldı, mekân kayboldu ve çıplak bir acın kaldı karşımda. acın artık geçmişini ya da geleceğini kaybetmişti. ben acımı aldım, ayaklarımın yere değmediği bir durakta, 19:48’de tramvay beklerken’e götürdüm. böylece acımı özelleştirmiş oldum kendi zaman-mekân koordinatlarımda. tramvaya bindiğimde yanına otursam acımı geri ister miydin? a) istersen, beni ikna etmek için hangi zamana ve mekâna götürürsün? “istanbul’un içinde başka bir istanbul”da bize kimi anlattırırın? b) istemezsen, şair-acı-zaman-mekân-okur ilişkisini açılar mısın?

DÖ: Bence sadece şiir öncesinde yaşamda özelleştirilmiş bir acısı var şairin. Ki bu onu dürtüyor ve harekete geçiriyor. Birdenbire gündelik dilin içinden bazı sözcükler olmasına takılıyor ve şiir için sıraya giriyorlar. Ama şiirin hanesine yazılmaya başlandıklarında şairle şiiri arasına bir yabancılaşma giriyor. Uzun zamandır tramvaya binmiyorum ama ola ki binsem, yanında olsam da acımı geri istemezdim. Çünkü o zaten hâlâ bende olurdu. Senin ya da bir okur olarak benim herhangi bir şiirden çekip aldığımız acı da zaten kendimize ait... Ama acı her şey değil... Şiirin mekânı ile şiirin okunduğu, bulunduğu mekân ve okuyucunun mekânı çakışabilir... Bu okurla şair ve şiir arasında ayrıca bir bağ kurar yani... Ama böyle olmak zorunda değil. Geriye dönüp baktığımda “ben”i okuyan bir başka “ben” buluyorum çoğu zaman. Ve acı şüphesiz bir öğretiy yaratıyor ama girdabına düşmeden...

İstanbul'un içinde başka bir İstanbul'da hiç kimseyi anlatmazdım... Bunun bir kişiden öte, olmadığı için özlenen yahut da olduğu hissedilen ama henüz varılmamış bir dünya olduğunu düşünüyorum.

VK: giderken hiç şiirini unuttun mu? şiirin de kendine ne yapacağını biliyor mu? öteki'nin gizilgücünün kaynağı nedir?

DÖ: Şiirin susup konuşmadığı zamanları hatırlıyorum... Bir şiiri bile üzebilecek kadar hazin durumlar karşısında... Ama benimle gelmediğini ya da onu unuttuğumu hatırlamıyorum. Çok acımasızca ve belki çok bencilce ama en olmayacak zamanlarda bile şiirle düşündüğümü hatırlıyorum. Yani şiir yazmak için değil ama bir dizeyle sevinmek bir dizeyle üzülme, kızmak gibi...

Şiir ve şair birbirinden bağımsız ama alakasız değil...

Ötekinin gizilgücünün kaynağı hep olmayan yarımızı aramamız belki de... Yazarken olmayan ben, olmayan başkası... Harekete geçiren, parçalayan, kıran ve yerine başka bir şey koymaya çalışan...

VK: şair kadınların poetik suskunluğunu nasıl açıklarsın? annenizin size suskunluğa çağırısı ile bir benzerlik taşıyor mu, bu bilgeliğin kaynağı nedir?

DÖ: Her şeyden önce bunun bilgeliği olduğunu düşünmüyorum. En azından kendi adıma böyle bir şeyi üstlenemem. Poetik susuşun karşısına ise şiirle söylemeyi koyabiliriz. Örneğin Mevlânâ Mesnevi'de önce kulak ol, ağız olma diyor. Her ne kadar bu yaklaşım tasavvuf sınırları içerisinde kalıyor gibi görünse de, bu insan-değer-yaşam ilişkisi içinde de kabul edilebilir. Şair kadınların söyleyecek çok şeyi olduklarını düşünüyorum. Bu, şairliğin kadınlığa, kadınlığın şairliğe boca edilmesiyle iç içe geçiyor. Söylemek çoğu kez yaralıyor. Bence kadınlar, söylemekten, her şeyi söylemektense, daha çok işaret etmeye ve kendiliğinden anlamaya giden yolu aydınlık tutmaya çalışıyorlar.

Çok konuşmak, çok söylemek, çok konuşmayı, çok söylemeyi çok istemek hatta göz'e gelmeyi istemek yaygın bir çağ hastalığı... Çaresi yok... Birileri çok konuştuğu için birilerini lal ilan etmenin anlamı yok. Şair kadınların şiirleri daha dikkatli okunmalı ve mümkünse çıplak gözle...

"annem susmaya çağırıyor beni" demiştim, doğru. Her zaman olmasa da dünyaya karşı ana rahmindeki cenin suskunluğunu özlediğim oluyor çünkü...

VK: şairin etiği dile geliyor dizelerinde, etiğin yoksunluğu estetik değerleri nasıl etkiler?

DÖ: Birçok şair bunların birbirinden bağımsız olduğunu ve şiirin bundan etkilenmeyeceğini düşünüyor. Ya da onlar, şiirin her şeyin üstünü örttüğünü, iyi bir kapatıcı olduğunu düşünüyorlar belki de... Ben bu

düşüncelere katılmıyorum. İnatla, şairin hayatı şiire dahildir diye düşünüyorum. Ve benim için bu, bir cümleden daha fazla bir şey. Sonuçta hayata bakışınız şiire bakışınızı da belirliyor. İnsana verdiğiniz-vermediğiniz değerler şiirinize yansıyor. Bunun düzyazıda olduğu gibi anlatıcı, açıklayıcı olması gerekmez ama imgeler işaret ediyor bunları.

Etik açıdan sağlam bir duruşu olmayan ama buna rağmen "iyi" şiir yazdığını düşünenler olabilir. Ama zaman her şeyin efendisidir ve bu çarpışma er ya da geç gerçekleşecektir. Okuyucuyu küçümsememek gerekiyor. İyi bir okur satır aralarını okuyabildiği gibi şiirin perde arkasını da görebilir. Ben bu anlamda teknik olarak ne kadar kusursuz görünürse görünsün bazı şiirlerin damarından kanın çekildiğini hissediyorum ve orada sadece ustalıklarla –belki– yana getirilmiş sözcükler görüyorum ama şiir, hayır...

VK: şiirindeki İran ile İran'daki şiiri yüzleştirdiğinde ne çıktı ortaya? farsça şiirinin yalnızlığını değiştirdi mi?

DÖ: Şiirimde İran yok. Dahası soruyu böyle sormamalı belki de... Benim İran şiirine doğru adım atışımın en önemli nedeni Furuğ Ferruhzad şiiriyle tanışmaktı. Onda önce insanı, sonra kadını ve hep şair olmayı gördüm. Bu benim gecikmiş tetiğimdi. Çok genç değilim ve zamanı daha doğru değerlendirebilirdim eğer yaşamım izin verseydi. Ama yine de açılan en ufak boşluktan bile faydalanmaya çalışıyorum.

İran'daki şiir de tıpkı bizim topraklarımızda olduğu gibi köklü bir geleneğe sahip... Mevlânâ, Hafız, Attar, Firdevsi, Sadî, Rudeki, Pervin Etesami giderek bugüne doğru Ahmed Şamlu, Simin Behbahani, Nima Yuşic, Sohrab Sepehri, Furuğ Ferruhzad, yani kısacası Modern İran şiiri diyelim tıpkı İran sinemasında olduğu gibi bence inceliklerin ve hayatın şiiri. Zaten doğuya "doğru" bir bakışın kalpte ve zihinde yanlış bir pencere açabileceğini düşünmüyorum. Bu nedenle benim yazdığım şiir için iyi bir deneyim ve öğrenim alanı olduğunu düşünüyorum bütünüyle İran şiirinin... Yalnızlığı yok etmek değil ama zenginliği arttırmaktan söz edebiliriz... Hatta kaliteli bir yalnızlıktan da söz edebiliriz... +

kaç yaprak dökülünce
bir ağaç ölür

o kadar döküldüm içime

eski sıcak sarılar
ve yılda bir açar çiçeği
hatırlar beni, güzler unuttur
sen derim esen rüzgâra
susar şarkısı, üzülürüz
ama kaç yaprak diyorum
dökülünce bir ağaçtan
ben olur

boşluğa sorular bıraktım
geri geldiler
sen kim
sende ne toprağı küstüren
bilemedim

ama kaç yaprak diyorum dökülünce
ölürüm ben
sular ölür
bir dalga gelip vurur kalbime
sabaha az kala

vurulurum
saat durmadan önce

ama kaç yaprak diyorum dökülünce
ölür bir iç

Derya Önder

BOŞ SANDALYELER NEYİ İMLER

Serkan Işın

Boş sandalyeler, orada olamayanları imler. Yemek takımlarının meşe ya da arduvaz sandalyeleri işçiliklerini, masif kaplama masanın etrafında değil, evin içindeki dağılımları ile yerine ulaştırırlar. Evin, orasına burasına dağıtılmış sandalyelerin imledikleri şeyler, kısmen artık ağırlanamayacakları orta alanlardan çok kenarlara ilişmesi beklenen hayaletler içindir. Sadece bir kişi için düzenlenmiş bir odada fazladan bir misafir için konulacak bir taburenin, minderin, iskemlenin ağırlayacağı ve taşıyacağı şeylerin yanında, hiçbir zaman misafir edilemeyecek ama mis-a-birliğe çağırılacaklar için "hacim" yaratmak sorunu da vardır.

Bu eksik boşluklar, tıpkı binaların temelleri gibi göziün göremeyeceği ama belirsiz bir sorgulamadan sonra orada olmaları gerektiğini bize bildiren hayali tonozlardırlar. Bir evin bilinçdışının dile gelmesi fazla sandalyeler, oraya buraya dağıtılmış boş yerlerle oluşturulur.

Öyleyse bir evin, yaşanan bir evin, canlılar evi olarak anılması, ancak ve ancak böyle dağınık oturmama sandalyeleri ile belirlenebilir. Her edimin gözetleyeni olarak bu boş tabureler, bu cialı ama tema/ıssız bedenleri ile kapladıkları boşluğun ücretlerini ısıtırlar. Donmuşun, katılaşmışın, az önce Zaman-dışılaştığın izlerini görünür kılarlar. Dağınık halde, ne idüğü belirsiz bir sandalye oturulmak için değil, oturulmamak için oradadır. Eşyalarla olan irtibatsızlığı göz çarparken, orada yasın mesken tuttuğunu herkes fark eder. Orada olamayan sandalyedir. Gövdeyi es geçmeyi, evin içine yayılması muhtemel fazladan sıcaklığı, nefesi, kan dolaşımı evrensel bir yasa gereği gerece dönüşmüştür artık. Atılmış bir musluk, biriktirilmiş bir kâğıt, kenara iliştilmiş bir nesne, artık kullanılmakta ısrar eden ve derece derece işlevsizliğe giden eşya, cisimleşememiş şeylerin izleri, sürümleri olarak evin verimini fizik ötesi bir alan ile fizik bir alan arasında, orada olamayanın, bu-artık-radedekinin aradalığını işaretler ve geçerler. Göz her zaman, gövdeyi ilişikte olabileceğinin yanına götürür. Zihin ve dil sadece sürüklenir.

Evin, hesaplanabilir bir enerji aralığında görünür kılınmasını sağlayan şeylerin izleri, genelde işlevleri artık pek umursanmayan eşyanın kalıtlarındadır. Belki de ev, evin içi ve dışı arasındaki bu doğa, çiçeklerin açmasına el vermeyecek derecede üzgün örtüsü ile kendisi orada olmasa da bizi burada kılanların doğasıdır. Kent içinde ikame edilen yıkık dökük binaların imledikleri şeylerin kökünde, asla kök olmamış fakat filizlerinde zihne uç vermiş, bir türlü çözülmemiş fakat gözlenmesi, kaybolduklarında ne olacağını pek bilmediğimiz için, bakışın çevrimi içinde tutulması gereken ara-katlar yatmaktadır. Dokunulamayacağı gibi, bundan sonra da daha fazla ölmeyecektir. Oysa, ölüm, zaman ile mekân arasındaki bir bulanıklaşmadan başka bir şey değildir. Her eşya, öte taraf ile aramızda, gövdemizin bir milim ötesi arasındaki dilegelmeyi-bekleyen, daha dile gelmemiş olan, hep dile eziyet olanın kısımlarını sergiler, henüz söz bile olmayan şeye "harabe" derken düşünmemiz bundandır. Harabe, yıkıntı, ücra vb. zihnimizin işlemediği yerleri doldurur. Sorun hiçbir zaman "madde" değildir, katılaşabilmesi olası bir hıçkırık korkusu ile kapanır tüm rüyalarımız. Algılanabilir bir biçim skalasına eriştirilmemiş hiçbir rüya yoktur. +

Dönüşür

Ucundan sevgileri bırakacak yer bulamazsan kalbin taşa dönüşür
Eve dönüşür mağara kovuğu. Kuru düşün taze kana dönüşür.

Beklemeye alışık gözlerine bir bulut yükü yolcu değdiği zaman
Gökyüzüne alışır gözlerin. Ölüm, arkası yarın bir ömre dönüşür.

Kurarsın çadırını akşamların kentine. Nefese döner o yeşil duman
Yaşlıdır önce, arındıkça coşar acı. Yara kapanmaz. Tene dönüşür.

Kordur, kımlıdır. Zordur, fısıldar: Ben ki senim, dışımdadır zaman
Sadece şaka bu olanlar.* Ciddiye alırsan sonsuz bir cinnete dönüşür.

Aşarsın aşılmaz olanı, kapanır tüm kapılar. İlaç kabında zehirdir yaşam
İçmekle tükenmez, göçmekle bitmez. Sıkıntı, asfaltı kayık yola dönüşür.

Böyledir eski hayat da. Bıraksan yırtılacaktır. Bırakmazsın, sana dönüşür.

**Serserisin. Kını çöpi boylamış bir hançer taşıdın uzun zaman
Vücut bul silahına, daltaban gezdirme. Damarların kına dönüşür.*

ARZU ÇUR

GECE DEVRİYESİ

Görünmez top ateşi içini döverken, başını aralıklı sallayarak,
Er, Playboy dergisinin bir mankeniyle uyanır.
Plastik kaplama ve zamk. Eskimiş boru tesisatı kekeler onun
Balkan Street ya da Hooker Street'te değil, ama Grand Central Otel'deki
Bir duvar yatağında olduğunu: öteki odaların içine gömülmüş bir odada.

Ama tüm Viktorya tarzı görkemli cephe yarılmış
Göstermek için boru tesisatını: sigortalar, boru kısımları, tellerin bir arapsaçı.
Köşede erinç dağıtan pornocular ve lokantalar. Bir rüzgâr önleme duvarındaki delik,
Bir tel parmaklık ve gösterişli resmi dili kullanan bir taksi istasyonu.

CIARON CARSON
Türkçesi: Nice Damar

İkincil Ruhla Pisuar Buluşmaları – 3*

Özge Dirik

[1]

Pişik olmuş armutların ağızma düşmesi domuz vermedi bana. Eşşek kadar bir elma sayesinde oluşan başımdaki şişlikleri de dünyanın sırlarını kurcalamak için kullanmadım.

Garip buluşlarımla, insanların beyinlerine “bak, o öyle değilmiş” şeklinde bilgiler de sokmadım. İnsanlarla iletişim içinde olmanın en fazla onları dinliyormuş gibi görünmek olduğunu biliyorum. Göz göze geldiklerinde, onları doğrulamanız için karşısındakini yakalayan acı bakışlar çok tatmin ediyor beni.

Çocukluğum hayatımı şekillendiren yegâne zaman parçasıydı. Henüz altı yaşında, birkaç acı olay yaşayıp, geri zekâli arkadaşlarımdan pek de doğal olmayan bir seleksiyon ile yok olması sonucu babamı ikna etmeye çalıştığımı hatırlıyorum bonibon’a tazminat davası açmayı. O da bön bön suratıma bakıp “avukat bi tanıdık bulmak lazım” demişti.

Benimse çocuğum olmadı henüz. Olmaz diye düşünüyorum. Ortalama yetmiş basamaklı bir merdivene üç kiloluk bir et yığını atıp, düştükçe kaplıplanıp, büyüyüp daha fazla şişmesine izin verebileceğim bir düşünce yapısına da sahip değilim, üzgünüm. Ama evlat edinebilirim huzur evinde.

Evlenmeyi de düşünmüyorum, hem yılın her günü iki bayram arası olduğuna göre ananelerimiz ve anneannelerimiz doğru söylemiş.

Değişimi kabullenirim. Özellikle kırklı yaşlarda daha kolay oluyor bu, ama boğaz köprüsüne sağıcıların köprüsü ya da renkli televizyona “artık, devrimcilerin kanlarını kırmızı mı izleyeceğiz” diyen, atlara bile sıkıntı veren gözlüklerle işim olmadı hiç. Gerçi bu cümlelerin sahipleri şimdi at yarışı tahmini yerine, holding yazarlığını seçti ama sonucun farkı yoktu, hep beşte kaldılar.

[2]

Kaztüyü yastığında gözyaşı lekelerimin sobelediği kadınlar bir Amerikan diplomatın Türkiye hatıraları kadar kalın bir kitap olurdu. Bu bir anlamda seri kâfir yapıyor beni. Teslim olabileceğim bir merci yok maalesef. Yalnızca, bedenim bilinmeze hızlı hızlı çürüyerek ilerlerken sonumu merak ediyorum. Böceklerin elebaşı olmak ya da cehennemin lüks yerlerinde emlakçılıktır kariyer hedefim. Bu dünyada aşkın provasını yaptığımı kolaylıkla açıklayabilirim diye düşünmekteyim. Hem süt izninde bara giden bir anne edasında cennetini ayakları altına alıp parçalayan Tanrı, bu dünyadaki boyut ve bölüşüm problemlerini çözmeli önce. Tamam; sırtımda büyük bir kambur var, gözleri acıtan bir kusura sahibim, kusura bakan gözler takip ediyor beni, ama ben kamburumu sistemin kanlı sözleşmeleri imzalasın diye kullandırmadım hiç. Bu dünyada yarattığım açıklamaları taşıyabilirsem oraya, yukarıdakilerden bahsedeceğim verilen süre yeterse. Ama şimdi ben içimden gelen tüm şeyleri olduğu gibi aktarıyorum ya sana, içimdeki kelimeleri de harcamalıyım. Her şeye rağmen tanrıdan bir şey dilemem gerekirse; özür dileyeceğim.

[*] “İkincil Ruhla Pisuar Buluşmaları” serisinde iki tane 3 numaralı yazı mevcut. Bunları [1] ve [2] alt başlığı ile yayımlıyoruz.

çukur*

içimden çekildi dilime vurdu sözcükler
 çaldım ve büyüdüm güneşe çekildi yüzüm
 örtü oldu beden öcüm alındı oçten
 renk renk dalgalar tuttu ayaklarımı
 ağulu sularla ıslandı boğazım

nereye gitti düştü aktı gözyaşı

yıldızların verdiği hediyelerde buldum boşlukları
 düşte kurdum düşte bozdum tahta ve suda
 gözlerim şişkin ve gergin yellerin hırçınlığına kapılıyor
 dinmez dile gelmez şarkılar var içinde
 kurşun damlalar gibi aklımdan akıyor gördüklerim

nereye gitti düştü aktı akşam

rüzgâr güzel kokularla oynuyor göğsümde
 ağrılar çoğalıyor bedenimde duyduklarım
 alaylı hecelerden sözcükler fısıldıyor kaldırımlara
 damlardan damlara geziniyor tedirgin ay
 ürkek kuşlar gibi dudaklarım sımsıkı yapıyor

nereye gitti düştü aktı zaman

ışıklar üşüyerek yaşıyor saatlere
 bilinmeden bağışlandım bilmeden unuttum kendimi
 gizli gizli emiyorum akrebin memelerinden
 unuttum yolu unuttum yolları incittim
 bedenlerin yaşını göz yaşıyor mu hâlâ

nereye gitti düştü aktı gerçek

utandım ellerimden ilgisiz titremelerinden
 köprüler kurdum çağların dinlerine tasalı ve sert
 hep yeşil kalan çelenkler bıraktım yataklara
 renklerin arasında yürüdüm odalar yanarken
 taş taşıyor ellerime yine bir el bana kızıyor çocuklar

nereye gitti düştü aktı göz

* odalar ve diller göğüsler edepsizliği gücü korkutan
 korkunç zayıflıklardır emilme ve eritilme
 ılımlı arzu senaryosu ya da bir bağıllık senfonisidir çukur

iki kişilik ada çarpıntısı

Bir adam bir ağa sarınıyor bir kadının. Bir bulut caz yürüyüşü yapıyor. Bir taşı yırtıyor bir adamın öfkesi. Bir ağaç sağa yatıyor, meyveleri toplanmamış. Bir yük gemisi denizi taşımaya kalkıyor cahil cesaretiyle. Kambur bir kadın gökyüzünü hatırlamaya çalışıyor.

1.

bir dağın sırtını sıvazlıyor rüzgâr
güneş işliyor kayıtsız bir terzi gibi usta

bir adam bir kadını yanlış anlıyor, doğru
adam kadını doğru anladığını biliyor, yanlış
bir soru işareti yerini ünleme bırakıyor

“geceler” diye bağıyor kadın aşağıdan yukarı siyah bir yelken

kadın ile adamın arasındaki ay büyük meramet ustası

deniz, bir arabalı vapura kızıyor, “beni aldattın!”

bir kadın “anlamıyorum” diye sayıklıyor yatağında yan!

ismim söyleniyor bu ben miyim diye düşünüyorum
bir çakarın yanında evet bu benim ne hastalık !

iskelenin ucunda oturuyordu tanıdık bir yalnızlık

2.

“zamana karşıyım bunu bilesin” dedi taş ki sonsuzdur

nerden baksak delirmişti taş
deniz şahittir buna

belli ki olaylar olmak için sıraya girmiş,

“esas duruş” diyelim buna

veya nedensellik

3.

ve batmakta olan bir teknenin suyunu alıyor bir sabırcı

ben sandalsız küreksiz bir adamdım yürürüm gece denizlerini

sabahları büyük bir cümle devrilir karşımda

“özü senliyorum”

ya da bir rakı dönüp durur buzsuz aklımda

belli ki bir fırdöndü birleştiriyordu bizi öyle sağlam bilelim

ve bortaçına şişesini bitirip şöyle dedim:

“aşk bir korkuluktur”

“kıyı lehçesiyle seni seviyor” dedi o deniz feneri büyük düşünür

karşı adadan cevapladı bir yaya kadın:

“aşk bir kundakçıdır”

4.

ve sonunda

“korkulardan korku beğen!” diyor bir yalnızlık eşek yükü

ama dağdaki sular gibi uyanıktım hep seni gördüm

ve “kendini öp” dedim

benim için

ben

im

iç

in.

diyelim ki

batmakta olan bir teknenin suyunu alıyor bir sabırcı

5 Ağustos 2005- Marmara Adası

Zafer Yalçınpınar

çıkırık sızısı

insan çıkışlı yolculuktur yalnızlık
uzaklığı pusatlanır odalar
eski koltuk ceviz masada mola
gitmelere yanaşmıyorsa öfke
kalıver gitsin

göç kırılınca turna kanadında
kırım rastlantıya yakın tutar kendini
koca kış küçücük kar tanesi
usun cehennemse yüreğe
yanıver gitsin

dokunmalarda sakınca taşır söz
yorgun öğrencidir sınava girer aşk
her sözcükte bir fazla alınganlık
mektupta ses değiştirirse mevsimler
geçiver gitsin

bir yüzün aynısı hiç olmamıştır
eski keder peşindedir yeni imla
kendini kendine saklayan yoksul ten
uçurum toplarsa sevda yerine
düşüver gitsin

yıldızlar koşuşurken yorulur akşamlar
erken sönen ev uykuya müebbettir
nâra düşkün duygu fanus içinde
masaldan masala zor geçiyorsa
kırıver gitsin

su hırsızlığı kuyular içindir
düşle gerçek arası çıkırık sızısı
kendini tanımlayabilen her ayrılık
yeni bir şiirse külfet postunda
salıver gitsin

güneş kaçışlı son duraktır yalnızlık
uzaklığa soyunur küçük odalar
eski koltuk ceviz masaya kuşmar
ölüm akçayelse kavuşma faslında
esiver gitsin

aziz kemâl hızıroğlu

yazbahçeleri

Yakası açılmadık çiçekler-
mevsimi ilkyaz
durmadan yürüyelim
yürüyelim ulaşmadan bir yere
kır gezintileri başladı aşkın
bitti ayaz
sıcaklayan ruhumuz yükselsin göğe
dingin kalpler ırmağında yüzelim.

Gizin sık ağaçlı ormanlarında
kaybolma mevsimi ilkyaz
defnenin gölgesinde uyuyor
çıplak kızları masumiyetin
rüzgâr okşadıkça tenlerini
tepeden tırnağa titriyor orman.

Susup kalma, susarak çoğalma-
mevsimi ilkyaz
eksik yarım, acemi yarım
aralık bıraktığım kapım,
öfkenin tıknefes odaları boşalsın artık.

asuman susam

YAZ

Elimde kalem, aklımda kalem, cebimde kalem
 Az buçuk dünyalar doğurur, aşk doğuracak değil a!
 Kırık kalpli bir soytarı ne yaparsa yaptım Tanrım
 Beni cennetine al
 Ya da öksür, cesaretim kalmasın kapını açmaya

Aklım diyor ki; yaz!
 Yaz!
 Bunun kışı da var.

Hüsnü Arkan

SABAH EZANI

Ben sözü iyi etmeye geldim
 Koşuyorum rahmet olmaya ebemin şemsiyesine
 Fazlasıyla gündüz, noksanıyla gece, ışıkmiş; dirilsin diye
 Dolmaya boşalmaya, ay güneş tutulmaya
 Her neyse

Sabahın şerefesinden yüzünü göster Tanrım!
 Alıcı değilim, bakıp gideceğim kendime.

Hüsnü Arkan

BİR SONRA

Büyük toplantıydı atalar-amcalar kulübünde
 “kimselerin bilmediğini bildiğimi bilmeliyim
 yoksa

neden geldim

ben” diye atıldı gençler.

(Er Genç atılacaklarını bilmeden...)

Oysa kabul edilmiştiler.

Söz aldım:

“Herkes solur, hepimiz soluyoruz” dedim

istemese de nefes alıp veriyoruz demek istemiştım
 durmadılar.

Yeni Üyeler Kabul Toplantısıydı bu
 Amcamlar Kulübünde.

“Burada verdiğiniz soluğu geri alabilirsiniz öldürmez
 soluyun bütün solukları”

diyesim geldi

kanımla kızaran tenimin sesinin

salona olgun kadınlar girdiğinde kısılıp

Ah! Ne olgun kadınlarıydınız cılız delikanlıların...

Dediğini duydum.

Kenarda,

Üzerine yazılacak bir şey, ağaç tablet taş kâğıt

Üzerine yazı yazılacak birşey

Çivi gibi bir tüy kalemle çakılacak

Pişmiş toprak, papirüs, parşömen deri taş ağaç

Ellerime iki bıçaksı kalem

Mezar taşımı bile kendim...

Niceleri gibi

Yaz fadılyaz

Yaz fadılyaz

Diyende bile duyguya bulaşık anlamı çözmek dert!

Şu üçüncüden dördüncüye dediğimiz yazık

O ve benden, ben ve onlardan başkasınca olmayacak.

Sırların ağırlığının korkuyla artması

Doğru dik duruşun sırlarla bezenmesi gibi

Öpülen dördüncü dudak.

Fadıl Kocagöz

cehennem

I

solgun yarık çalıları içinde/titrete
mavi ateş kıvılcımları açmış ağzını
oynak bir kadın gibi dil çıkartıyor
defne yaprağı örtünmüş cesedime

sen ey mürekkebi döllemiş kısır kraliçe
bir silah onu kullanan el kadar iyi olabilir
ne verdin ki aylak bir yaşamdan başka

gözleri çıplak ay ışığı/geceyi şarapta kutsayan
serseri kılıklı ayyaş bir düşün tabircisiyim
büyülü kadınlar tiksinererek sıvazlar sakalımı

sen ey ateşi canla harlayan köse ermiş
korsanlar cirit atıyor tahta bacaklı gölgeleriyle
çıkamaz sokaklarında sevişerek töre bilmez şehrin

çocukluğum, toprağa kazınmış ilk yüzüm
okşanması yasak bir çift göğüs gibi
ucuyla ıslatıp gömleğini köz devşiriyor
iç çatışmalar emziriyor dudaklarımdaki gençliği

sen ey yazgımı buzdan yontan ilahi komedyaya
ne var esrik geziyorsam iftar saatinde
imsak vakti sevişiyorsam kime ne
günah da benim cehennem de

mehmet şükrü k.

sevda o

kelebeği olamadım ormanın
bir gönül tavşan tedirginliği,
kapı eşiklerinde asmalarım
balkonlara uzadıkça sarmaşıklar,
celladım, ey yüzsüz zaman.

sevda o gizlenmiş olan,
ayakların altında
akarken nehir,
yumurta sepetleri içinde
elinde tuttuğu sadekârın.

mırnav demez, bir yahudi.
aşka bu ironi: kıcsız sevdalar:
ki bezirgânın elindeki anahtar
bir san-rı imi, ey sarkaç zaman:
krala çıplak diyen çocuktu.

Erkan Kara

İYİLİKLERİN KİTABINI BEN YAZDIM

Biliyorum en irinlisi benim,
karanlığın gözündeki parmaklar da benim
satacaktım beynimi dün
yarına sakladım şarabı
zengin yeridir cerahat
bilgelik gibi yani sade ve derin

biliyorum en zehirlisi benim
kendi gönünden zehir diken de benim
yalçınım zindanımda
her burduğumda zembereğini
yaklaştı zamanın küfrü
gönümden sayfalara dökten de benim

böyle dişledim hayatı
uçmaya hazır gaga gibi
ben yaymasaydım irin, zehir
sen kim olurdun ki puşt
iyiliklerin kitabını yazasın

Bülent Elitok

KARDAN ADAM

kelebekler delirdiğinde
ölecek ne kalır uğruna;
ne aşktan
ne kandan
ne de kardan adam.

Çağla Cömert

AYNA

bi sen kaldın
bi de ben
çoğu çekip gitti
uzaklara
kimisi hâlâ burada
toprağın altında
bi gün ben gidicem
sen de kalıcan
yapayalnız.

AYNA

bi ben kaldım
bi de sen
kimisi çekip gitti
uzaklara
çoğu hâlâ burada
toprağın üstünde
bi gün sen gidicen
ben de kalıcam
yapayalnız

Umut Öz

G(ece)

I

g(ece);
 büyük bir kaygıyla,
 yüzeyinden kayıp giden çocukları
 yitireceğini sanıyor.
 kim bilir,
 yıldızlara o yüzden;
     'yere inip aydınlatın toprağı,
     çakıllar minik ayakları kanatmasın!'
 demişti.

II

irinin el yakar,
 ten kavurur,
 acı verir.

çağların ötesinden haberci
 iki sözcükten mülhem kitap yazmıştır
 kapağında göz;
     çoğu an düşlerimde görünen
     dokunurum, uzaklaşır
     derinlerden ses
     'temizlen' diye içime
     kordan öte bir kor düşürür
 nasıl bakar!
 ne bakış ki ruhumdan,
 kanlı tortular dökülür...

(şubat 2005, Gebze)

Selçuk Erat

Pygmalion Kompleksi

Taştı
yaşlı kış şarkılarından şarapsızlığım
Bu şehir de eskidi
Aslında şarap değil taştı nedeni
kırıştırmamızın
Kilitli melek inlediğinde
zemberek boşanır sandım
Keski
-eskiden gördüğüm bir filmdeki gibi-
İlk damla ılık akamadan
sancılı sığındığında ensene
sol omzun
taş kabuktan
taştı
Peşindeki kuşları sihir sayarsam
koşmak hiç de yormuyor beni

Kıvanç Nalca

YALNIZCA AYRILIK MI?

Çıplak bir hayat giydim
Gözlerine rastık bir gece
Kabuk değiştiren gözüme, bir yılan
Giderken pencerenden bak
Ben olacağım yıldızlardan dünyayı soyunan

Bir ırmağın yönünü,
Sarı bir çöle çeviren dağlar ördü
Yokluğun, giderken sallanan cesedin
Nasıl sarardığını gördü.
Aldırmadı, hanine çalan dişlerinin arasında
Nasıl bilenirse gece, saçlarının karasında
Öyle bileli, şah damarıma kurulan keskin tahtı

Cam-ı rûşene dolmuş güzelliğin
Bir zerre gece bırakmadan gözlerimden
Aktı, güneşi taşıırken bir tek kirpiğin
Ormanlara büründüm sevgini süzmek için
Gel gör ki yaktı gitti ayrılık dediğin.

Fatih Seven

Buluşma

Konuşmayı yeni öğrenen bir çiçek bulup
Takıyor saçına peri
“Bazı çiçekler konuşur
Ve susar tüm kelebekler” diye geçirip içinden.

Tılsımlı yeşiline tutunurken
Dolunaya tırmanan bir sarmaşığın,
Haber veriyor yaprakların üzerindeki damlalar
Yağmurun az önce gittiğinden,
Damlalar tutup periyi elinden
Kıyısına götürüyor geceye akan nehrin.

“Unutuş Irmağı!” diyor peri
“Ah! Tek bir yudum bile alamayacağım
Sihrinden...”

—Uçurtmalarını kaybetmiş bir rüzgâr
Telaşla geçiyor
Kenarlarında desen desen suskunluklar yeşeren
Yollardan,
Karanlığın içinden—

Notaların sıralarını şaşırıp,
Şarkıların sustuğu yere gelince peri
Bulutların altında buluşuyor devle;
Sessizlik
Ve başlıyor gözlerinde birikmeye
Sözcükler:

“Aşk” diyor dev,
Fısıldıyor peri hüznle:
“Konuşmamalı ardından ölünün”

Az ileride, çiçek mezarlıklarını dolaşüyor rüzgâr
Kokusuna karışarak beyaz bir gülün.

Yüksek dallarda
Parçalanmış uçurtmalarını buluyor.

—Susuyor tüm çiçekler,
Kanatlarından gözyaşı damlayan kelebekler
Konuşmaya başlıyor—

R. Ezgi Çakıroğlu

Söyleşi: Hilal Karahan

Söyleşen: Eren Barış

EB: Sizi daha çok Kül, La Poète Travail ve Etken'deki şiir ve yazılarımızdan tanıyoruz. Şiir kitaplarınız *İçsözlük-Bir Günün Özeti* (Şubat 2003), *Tepe'nin Önünde* (Mayıs 2003) ve *Giz ve Sis* (Kasım 2004) Kül Sanat Yayıncılık tarafından yayımlandı. "Giz ve Sis" adlı dosyanız Yaşar Nabi Nayır şiir yarışmasında dikkate değer bulundu. Ankara'dan yazan bir şair olarak ve İstanbul çevresiyle bir kan bağınızın (ya da bağışıklığınızın) olmamasına karşın bu ödülü almanız önemli diye düşünüyorum. Bir süre dir edebiyat dergilerindeki "lobicilik" faaliyetleri tartışılıyor... Oysa bildiğim kadarıyla siz Ankara'daki şiir çevresinden de uzaksınız. Belki de bu, şiirlerinize kök salan ağacın gücünü ve saflığını sağlıyor. Şiir (genelinde sanat) poetikasında çok polemikleriyle kendini belirliyor. Yeni ırmakların, dillerin, rüzgârların zor da olsa var olacağından kuşkunuz benimki kadar yoğun mu?

HK: Lobicilik, ya da benim anladığım anlamda, belli bir derginin, editörün etrafında gruplaşma, bu editörün sevmediği isimlerle polemik girme, feodal, gelgelci bir poetikayla şiir yazma aslında Türk şiirinin geleneğinde var. Örneğin Fecr-i Âti, Servet-i Fünûn gibi yazın organlarının etrafında toplanarak buradaki kişilerle kafa-kol ilişkileri içinde düşünerek, yazarak, eserlerini burada yayımlatarak; kendilerine dayatılan bir fikrin, poetikanın, ideolojinin savunucusu olmuş kimi şairler. Çoğunun isimlerini tek tek anımsamakta güçlük çekiyoruz; kısaca Fecr-i Âticiler, Servet-i Fünûncular diye özetleyiveriyoruz. Oysa bir dönem burada yer alan Tefik Fikret ve Ahmet Haşim'i birer şahsiyet kılan, bu gruplarla yakınlıklarından ziyade, zaman içinde bunlardan uzaklaşmaları olmuş. Uzaklık, genellikle özgünlüğün bir önkoşuludur.

EB: Şiir yarışmaları, şairin hem bireysel hem sanatsal özgürlüğünü kısıtlayan bir tahakküme yol açar mı? Bir ödüle eklemelenmek, birkaç şair (sanatçı) tarafından onaylanmak sanatçının estetik ve etik öngörüsünü pasifize eder mi?

HK: Yarışmalar, kapitalist toplumun sevdiği birer oyuncak. (Bakınız gelin-kaynana ve popstar yarışmaları!) Şiir yarışmalarında da durum pek farklı değil: Üç-beş kişi toplanıyor, kendi aralarında (çoğunlukla içki masasında) birisine ödül vermeyi kararlaştırıyor ve resmi yolla o kişi "ödüllendiriliyor". Daha yarışma yapılmadan kazanacaklar belirleniyor, hatta gönderilen dosyalar okunmuyor bile! O kadar çok "şiir yarışması" ayakta duruyor ki... Ama durumu genellemek doğru olmaz. Yaşar Nabi Nayır Gençlik Şiir Ödülleri gibi köklü, jürisinde değerli şairlerin yer aldığı yarışmalar da var. Bu tarz yarışmaların en güzel yönü, dereceye giren dosyaların kitap haline getirilmesi ve genç yeteneklerin camiaya tanıtılması.

Günümüzde şiir kitabı nadiren basılıyor, şiir tesadüfen okunuyor. Bu nedenle, yarışmalar şairlere umut dağıtabiliyor. Ne de olsa marifet iltifata tabidir.

Kısıtlanmak, pasifize olmak noktasına gelirse; bir şairin jüridekilere beğendirmek için şiir yazacak, ya da onların beğeneceğini bildiği şiirleriyle dosya oluşturarak etik ve estetik değerlerinden vazgeçecek denli kişiliksiz olabileceğine inanmam. Bu nedenle, yarışmaların şairin özgürlüğünü kısıtlayacağını ya da şiirini pasifize edeceğini düşünmüyorum. Ama köklü yarışmalarda dereceye giren yapıtlara daha şen bakıldığı da bir gerçek.

EB: Etken dergisinin yayın kurulunda bulunuyorsunuz. Dergicilik ve şiir yayımlama konusunda tavrınız nedir?

HK: *Etken* şiir dergisi, Alanya'da iş nedeniyle bulunduğum sıralarda, orada yaşayan iki şairle, Gülümser Çankaya ve Bünyamin Gürel'le tanışmamızın ve deniz kıyısında, ada çayı kokulu sohbetlerimizin bir meyvesi. Onların el değmemiş, sömürülmemiş heyecanlarına ben de destek verdim ve üç aylık şiir dergisi fikri eyleme dönüştü. Alanya şartlarında çıkan, finansman ve dağıtım sorunları bulunan *Etken* şiir dergisinin 3. sayısını yayımladık.

Neden yeni bir şiir dergisi diye sorulabilir. Şiirde yeni tarzların araştırılacağı, deneme şiirlerin (şairlerin değil!) yer alacağı ve şiir üzerine polemiklerden uzak, postmodern kavramların tartışılacağı bir platform oluşturmak istedik. İlk sayıda "Modern şiirde ses ve ritim", ikinci sayıda "Şiirde kolaj" dosyaları yaptık, tartışmaya Türkiye'nin dört bir yanından şairler katıldı. Düzenli çıkamasa da, şiiri ve sözcüküstünü tartışmak isteyen şairlerin rahatlıkla katılabileceği, krallardan ve kralcılardan uzak durmayı yeğleyen bir yaratım *Etken*. Lobiler isimleri eskitiyor. Biz genç şiirlere ve şiiri gençlere yer vermek istiyoruz.

EB: Yaşar Çabuklu, bedeninin politikasından bahseden, "Anarko-Feminizm ve Beden" adlı yazısının bir bölümünde —şiirimiz için de geçerli— önemli bir saptama yapmıştı: "Duygu 'yükünden' kurtulmuş, yamalı bohça görüntüsüyle kimliksel bütünlük ve süreklilik gibi tasaları kalmamış eril beden, artık kadın bedenini kendini sarsacak, tehlikeli bir 'ötekinin alanı' olarak görmemektedir. Eril bedeni koruyan şey artık kadına karşı duyulan korkuya eşlik eden itici ve dışlayıcı bir mesafe değil, kayıtsızlığın ve 'hoşgörünün' öne çıktığı bir nesneleştirme pratiğidir." Bu bakış açısıyla, Türkiye'de "kadın şair" olmanın artık bir nesneleştirme pratiğiyle geliştiğini düşünüyorum. Nasıl İstanbul (eril-erk), Ankara (dişi-itaatkâr) pratiği buradaysa, "kadın şair"liğin pratiği de burada. Eril olan, dişi olanı nesneleştirerek

(pasifize ederek) içine alacaktır. Özne bir “kadın şair” var olamayacaktır. Kapitalizme lanetler yağdıran şairlerimiz, aslında kapitalizmin sisteme katılımına izin verdiği tek toplumsal beden olan, erkek bedenini yüceltmekten başka bir şey yapmamaktadırlar. Bana göre, şairlerimizde (şiiğimiz daha esnek olabilir) hâlâ ilkel-Freudyen kodlar mevcuttur. Üzücü olan şudur ki, cüzamalarını gençlere bulaştırmaya devam ediyorlar... Sizin “kadın ve erkek” adlı şiirinize sorarsam: “ademle havvadan beri / iç içe biriken aynalar”ın kırılma zamanı gelmedi mi?

HK: Kapitalist sistemde kadın kimliğinin, testosteronun sınırında ve eril pragmatizmden oluşmuş bir seks süzgecinden süzülerek elendiği ve incelmış bir nesneye dönüştüğü doğru olabilir. Hatta bu erk medyayla, modayla, kapitalist etik ve estetik kıvrımlarla kışkırtılabilir. Oysa sanat, karakteri itibariyle, tüm önerilen sistemlere meydan okumadır; nesneyi, özne ve öteki arasındaki sığ aralıkta, diyalektik bir ilişkiyle yeniden yaratmadır. Bu nedenle, söz konusu sanat ve şiir olduğunda, bırakın kadının erkek şairlerin “nesneleştirme pratiği” olduğunu, bence bir şaire, “kadın şair” kavramını yakıştırmak, onu bu şekilde etiketlemek bile hakarettir. Bu, kapitalist sistemin cinsiyet ayrımcılığını ve eril erkini şiire dayatmak olur.

Geçenlerde *öteki-siz* dergisinin “şair kadınlar” dosyasını (özenle hazırlanmış, yaklaşık otuz şairin katıldığı bir dosyaydı) ve buna atfen yazılmış bazı eleştiri yazılarını okudum. Kadın şairlerin neredeyse ortak, nahif ve kırılğan bir dili olduğundan, belli imgelerin ısrarla tekrarlandığından bahsedilmiş (Aytan Mutlu ve Gülten Akın şiirinin özgünlüğü, bu kategoriyle sınırlanamayacağı daha net belirtilebilirdi). Bu açıdan bakılırsa, birçok erkek şairin üslup, tavır ve imge yönünden benzeştiği de dikkati çekecektir. Şairi kadın ve erkek olarak ayırmak, bence ne etik ne de estetik olarak pragmatik değildir. Özgün imge yarata-mamış, kendini ve başkalarını tekrarlayan kadın ve ya erkek şairler vardır.

EB: *Giz ve Sis* adlı son şiir kitabınız “harf sahiplerine” adanmış. 2004 yılı içerisinde, harf mevzusuna gönderme yapan, Hayati Baki’nin bir poetika öneren ama arada kaybolup giden “Harfler Kitabı” ve Hilmi Yavuz’un “Hurufi Şiirler” adlı şiir kitapları yayımlandı. Bu iki kitaptaki şiirlerle kıyaslanınca, sizin önerdiğiniz dil daha farklı geliyor bana. Harf ve şiir (metin) ilişkisini nasıl değerlendiriyorsunuz?

HK: Harfleri yalnızca alfabenin elemanları, semboller olarak görmek bence yanlış. İnsanlık kültürü boyunca Hurufiler, Batıniler başta olmak üzere, birçok mezhep ve tarikatta insanı, yaşamı, doğayı; hatta kaderi ve tanrıyı harfle bütünleştiren, harfle duyan, harfle dokunan kişiler olmuş. “Ebcet hesabı” denilen ve harflerin sayısal karşılıklarını kullanan bir yöntemle, Divan şiirine olaylar tarih düşürülmüş. (Örneğin Mevlânâ’nın “ibret” yılında öldüğü söylenir.) Hurûf-u Mukataa denilen bazı harfler (Örneğin Şua-

râ, yani Şairler sûresindeki ilk üç harf: “tâ”, “sin”, “mîm” ki Hallâc-ı Mansur’un harfleri şifrelediği ve kimsenin henüz anlamını çözemediği ünlü eseri Tavasın’e esin olur.) var ki, Kur’an-ı Kerim’in anah-tarıdır. Her tefsirci, bu harfleri kendi ilmince tefsir ederek sûreleri açar. Yaratan İncil’de getirir harfleri Hz. İsa’nın sağ avcuna koyar ve Kur’an-ı Kerim’de Hurûf-u Mukataa üzerine yemin eder. Tüm İslam âlimleri, kutsal metinlerde üzerine yemin edilenin çok değerli olduğunu müjdeler. Harflerin kendi aralarında mertebeleri olduğunu söyler İbn-i Arabî: Örneğin “elif” harfi, tüm harflerin şahıdır; bazı harfler ise dünyayı evrende tutan birer “direk”tir.

Tüm bu mistik örnekleri vermemin amacı, harflerin mistik bir sembol olarak şiirimde anlam bulması değil; yalnızca neyle uğraştığımı bilme çabası. Her harfin belli bir karakteri var — Arthur Rimbaud ile İlhan Berk bundan bahseder. Şairler ancak harflerin izin verdiği ölçüde onların enerjisini hissedebilirler: Çünkü harfler sahiplerini kendi seçer. Onları hissedebilen, onların sözcükte ve dizedeki kımıldanışını görebilen ve saygıyla önlerinde eğilebilen bir şairin iyi şiir yazabileceğine inanıyorum: Belki de asonans ve aliterasyon, harflerin bilge ezgisidir. İlhan Berk nasıl nesnelere kendi aralarında konuşur buluyorsa, ben de harflerin sohbetini dinliyorum, soluğunu duyuyorum. Bazen insanlar gibi yakınıyor, çekiniyor, seviniyorlar. Dizede hangi sözcüğün seçileceğine harfler karar veriyorlar. Lacan, *“İnsan ancak dille düşünür”* diyor; ben de ondan ilham alarak, “İyi şiir ancak harf sahibi olarak yazılır” diyorum.

EB: İlk kitaplarımızda kısa, haiku olarak nitelendirilebilecek şiirler yer aldı. *Giz ve Sis*’teki şiirlerinizde yine aforizmatik öğeler var ama, uzun-çoğul-parçalı, kolaj bir yapı gözümüze çarpıyor. İlhan Berk’e yakın bir nesne-imge etkileşimi (.../nesnede gördüğünü sever bilinç) ve zaman zaman soyuta-mistisizme kayan uçları var şiirinizin: okuyucu açısından zor metin olarak yorumlanabilir. Şiirlerinizin böyle bir açmazı olduğunu düşünüyor musunuz?

HK: *Tepenin Önünde*, 1995-2003 yılları arasında yazılmış, yaklaşık on dosyalık şiirin parçalanıp, son derece ince bir elekten geçirilerek elde edilen koyu bir özden oluştu. Bazen koca bir şiirden tek bir dize dile takılır: Attilâ İlhan’ın *“Kimi sevsem sensin”*, ya da Ahmed Arif’in *“Hadi gel, ay karanlık”* dizeleri gibi yalın, sahici, keskin. O haikular öyle oluştu işte. Şiirin ham halinde dizelerin yarısı gereksiz; zor olan hangi yarısının gerçek şiir olduğuna karar vermek. *Giz ve Sis*, “eski sesler” bölümü hariç yeni şiirlerden oluştu. Dizelerde bu kadar çok kırık olmasında, cer-rah olmamın payı büyük sanırım! İç konuşmalardan, çağrışımlardan, geriye dönüşlerden, epik ve lirik ses arasında çekirge sıçramalarından oluşan bu şiirlerin özü hız ve çarpışmadır. İçses değiştiği anda dilde de bir kırılma oluyor, dize sözü taşımada zorlanıyor. Mistik olduğumu düşünmüyorum. İlhan Berk’e tek

yakınlığım, nesne şiiri yazıyor olmamdır ki bu noktada yaklaşık yüz şairle buluşuruz.

Zor-kolay metin ayrımını okuyucunun dikkati, beğenisi ve zekâsı mı belirler? Ben bunu hâlâ anlayamam. Okuyucu ve şair arasındaki sınır, sözcük ve dize arasındaki denli gereksiz. Herkes kendine benzer yarımı ayıklayacaktır şiirimde.

EB: İki kitabınızda da temel izlediğiniz ağaçlar, kökler... *Tepenin Önünde*'de alt başlık olarak yer alan "Başkalarının toprağına kök salan ağaca, dallarına dolanan kuzey rüzgârının söylemedikleri", *Giz ve Sis*'te bir şiir olarak karşımıza çıkıyor. "Kökleri suya değen ağacın şiiri" izleklerin yoğunluğunu pekiştirirken, Varlık'ta yayımlanan "Kokular ve Korkular" şiirinizi [: dalı kadar uzar kök] dizesiyle bitiriyorsunuz. Ağaçlar, köklerini bütün şiirlere salmış gibi... Ağaçların, psikanalitik bir imgelem boyutu var mı yaşamınızda?

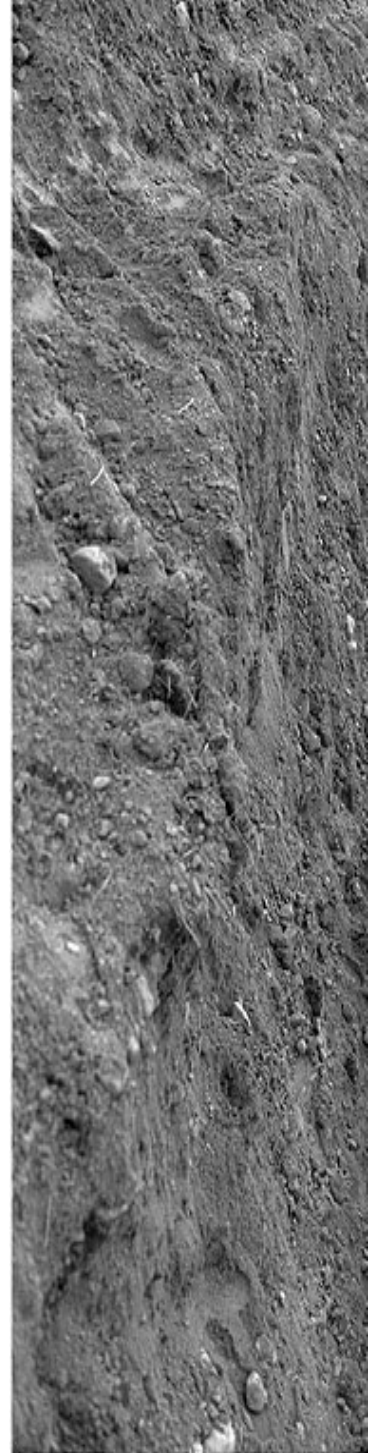
HK: Bir ağaca dokununca ne hissedersiniz? Bir yamım Kızılderili galiba, ben dokununca kabuğun altında gerinen ulu bir ruhu, için ve kabuğun uyumunu, rüzgârın hisirtisini, yaşamla dengeyi hissedirim. Ağaçları insanlara benzetirim biraz: Yakınan, küfreden, öbek öbek toplanıp dedikodu yapan, kendini bilmez, sorumsuz, sevgisiz; ama bunun yanında âşık olan, acı çeken, inadına kök süren, derine, daha derine inebilen, yaşama dört elle sarılan... Deniz kenarında, şöyle rüzgârlara açmış, dallarına kuşlar konan bir çınar olsam, hayatım boşa gitmezdi.

EB: Kül, La Poète Travail, Etken'deki şiir üzerine yazdığınız deneme ve eleştirilerinizden yola çıkarak, bu alanda da yetkin ürünler vereceğinize inanıyorum. Şiir eleştirisi ile ilgili veya daha farklı projeleriniz var mı?

HK: Şiir eleştiri denemelerimi kitap haline getirmek istiyorum. Birtakım insanların yaşamlarıyla ilgilenen, acılarını anlamaya çalışan şiirlerden oluşacak yeni bir şiir kitabı hazırlıyorum — Bazı insanlar için büyük sürpriz olacak! Henüz gerçekleşmemiş projeler hakkında fazla konuşmak istemiyorum.

EB: Sanatın ve sanatçının, bugünlerde daha çok sorgulanmaya ihtiyacı olduğunu düşünerek, umarım yeni çıkan şiir kitaplarında, yeni bir poetikanın izlerini görmek mümkün olur. Yoksa aynı şeyi izlemekten kör olabilir insan!

HK: Söyleyecek sözü olan yazmalı. Her yeni kitap, bir öncekini kökten sarımalı. Enerji kozmosta düz bir çizgide değil, elektromanyetik dalgalar halinde yayılır. Girişler-çıkışlar, tümsekler-çukurlar bundan olur genç ömrümüzde. Şikâyet etmiyorum, her düzlemde yerle bir olsun birikmiş bilgi ki ilham çamurunu temizlesin. +

DENİZ KIZI

esmesin bulutları üşüten rüzgâr
sularını savurmasın uzaklara anıların
mavi özgürlüğü yaşayan zaman
yalnızlığın yandığı yıldızın yakın

Deniz Kızı yok ki karanlığı gecenin
gözlerinse açılan beyaz ay ışığında
günlerini sayar hiç sevmemişlerin
kıyıya vuran dalgalar art arda

bağlılıktır büyüklüğü denizin
Gökyüzüne, Aşka, Sonsuzluğa
bulutları üşüten rüzgâr esmesin
sulara serinlik veren sabahlarda

Volkan Hacıoğlu

darbe

geceyi yıkamayın!

yakamozla örtülü yatakta
rotasını değiştiren zaman
çarpıtı rüyama
uyandım

birkaç damla
ölüm kokladım
yüksek derecede
güz rengi

avucumda
sakladığım meltem
kasırgaya dönüştü
ateşten mercek tuttum
ses/sizliğimi toplayan çığa

yüzümün yarısını
çiğnedi nalı sıcak
kurşun at
yağız gençliğim

yirmi dört yerinde
gül darbesi
sağı solu göçük
dilinde bir kuş öttü
kanadı su lekeli
bahçemin

Aynur Dursun

OYUN I (Sahne)

(En dingin haliydi yağmurun. Sahnede yaşlı bir kadın. Ve arbane sesi. Ve eteklerinde ziller. Üstelik şizofren mi ne? Bir ağlayan, bir gülen...)

I

Kilitli sandıkta asırlık intihar
Mirasıdır kalbimde çentiği olanın
Oysa döl bekleyen toprak
arsız bir yakarıştadır...

Ey ahali,
susturun tüm tellalleri...
Ve üç alkışa beş imza atan
"hüzün" yazıcılarını...
Oynayacağım...
Keyfime kâhya istemez...

II

Sessiz harflere asılı suskunluk...
İçkin bir bekleyiştir hicranın adı
Yudumlayarak hasretini uzak şehirlerin
Ve inkârına kalkmadan kendinin
Bütün «günah» yargıçlarına inat
Vuslat meydanında
Hesapsızca sevişir aşk...

Hey sizler duydunuz mu?
atamın tespahi düştü elinden
geceye sızdı otuz bir tanesi
taş kırıldı
göğe defnedildi sıcak meniler...
Ve yırtıp kara kefenini
parmaklarının ucunda
«edep» doğurdu genç nineler

III

Ey rüzgâra yüzünü dönenler
Ne aşka, ne ölüme tanım gerekmez!
Yapabiliyorsanız
kaldırın siyahi gölgeyi
güneşin üzerinden

(Ellerini Ay'ın ateşiyle ısıttı... Hekim lokmanı yoktu bu kahrın ki ağıtsız
değildi yaşamlar. Yüzündeki her çizgiden toplayıp serüvenlerini, hisse
senedi gibi dağıttı birer birer... Üstelik tek alıcısı yok, şizofren mi ne?
Ve arbane sesi ve eteklerinde ziller... Son, iki, üç, perde!)

Eylül Hicran Polat

a.r.a

duygu güles

sigara kaydı düştü demin kül tablasının yanına, aslında kaymadı uzundur içilmediği için grileşip küleşmiş gövdesi kendi içinde büyük bir patırtıyla yıkıldı ya ben duymadım yani patırtıyı ben yıkılısam o da beni duymaz zaten her yıkıntı kendi sesinin altında kalır, altı sararmaya başlamıştı tabii düşünce sigara yanmaya devam ediyordu kendi içinde fıstıki makamdan, kaldırmadım sarardı dört bir yanı elbet birazdan sönecekti sönmek yanmaktan daha kokuluydu kesif sönüyordu renksiz yandığı gibi bir şeyler düşündüm ahesteden yanan sigaraya bakarken sigarayı düşünmedim ya da bulunduğu yeri yakmasını, böyle gitti geldi ipsiz sapsız kimi anılar fikirler beynimin içinde yer kalmadığını hissettim bazı anıları istifleyip toparlamak gerekiyordu belki ama zordu bu iş bunu düşünmek daha da daraltıyordu alanı hani kimi çekmeceler çok doludur asla boşalmazlar boşaltmaya çalışırsınız sonra yarıda kalır yarım dolular tam dolulardan daha beterdir üstüne bir de yarım kalmışlığın gereksiz doluluğunu taşırlar ya ondan, başımı taşımaktan yorulmuştum dahası bakışımı taşımaktan yorulmuştum, tüm başlar aynı bakışlara çıkıyordu, sigaraya bakıyordum şimdi ama sigara da benim başımdan kendine bakıyordu, önüm arkam sağım solum göz, tipik bir saklambaç eskizi saklanana görmek mi gerekir yoksa bulmak mı ikisi farklı şeyler elbette bulmak el yordamıyla görmek göz yordamıyla pire için yorgan yakmamak lazım aslında ikisini de kullanabilmeli insan, zamanı geldiğinde bazı düşünceler asılıp kalıyordu bazıları gidiyordu beynimde, bazen yattığımda yan yattığımda kulağımın altı yastığının üstü arasındaki o ipincecik dardaracak ve gencecik alandan kalabalıkların geçtiğini duyuyorum hızlı hızlı yürüyorlar, hem de ayaksız ayakkabılarıyla, yerin derisi soyulmuş davulunu çalar gibi varoluşlarını gümbürdeterek geçiyorlar kulağımın altından yastığının üstünden bazen gözümde de oluyor bu devinim tepiniyorlar ayaklarını vurarak gözlerim sesleri görüyor yalnızca ama sigara bitmiyor içten içe yanıyor dumanlı puslu, bazen diyorlar gök kırmızı bazen de mavi ikisini de görmüyorum ben gök olmamalı bence yani yukarısı olmamalı, yukarıda yukarısı da dahil hiçbir şey olmamalı aşağısı olabilir ama ya da yukarısıyla aşağısı arasında kalan bölge de olabilir, başı yukarı kaldırmamak yukarı bakmamak lazım tabii yukarısı olmasa daha kolay olur şimdilik var yukarısı belki yarın olmaz, yarın ise yarım olmalı hep, tüm yarınlar yarımolaştıkça belki de bugünler uzar dünler ise dört katına çıkar üstelik, tek sorun yarın, dünler ve bugünlerle ilgili bilinmedik bir şey yok yarınla ilgili de yok ama yarın yaşaması en beter olan zaman parçası dünle bugünü tercih ederim ben o yüzden yarımlaşmalı yarınlar, sigaranın bitip

bitmediğini bilmiyorum sanki artık bakmıyor gibiyim bunu düşünmek zorla baktırıyor ona gerçi yandığını görüyorum daha yavaş daha içten, insan da böyle mi yanar acaba yani sonuna doğru daha zevkli daha ağırdan alır gibi düşünceler düşünceler badana yapıyorlar beynimin duvarlarında beynimin duvarları çatlamış bir elbezi gibi eprimiş silinmekten aralarında kopkoyu arkasını göstermeyecek bir renk boyandığında geridekilere geçit vermeyecek bir renk, şimdi bir köpek havladı uzaktan yakına doğru giderek yaklaştı sigaranın yanında havladı sanki sonra sustu sadece susuşuyla göz göze geldik kayboldu belki ama belki de kaybolmadı hâlâ orada, buralarda mayıs gibi bir zaman yaşanıyor belli ki pencerenin dışı öyle güneşli parlak havalardan en çok da bu havalar oldu mu yukarısı olmasın diyor insan, damların üzeri gölgeli damların üzeri hareli, kuşların kendisi yok sadece gölgeleri kalmış birkaç adam koşturuyor damdan dama uzakta bir minarenin ucuna çıkıp atlıyorlar aşağıya, göremiyorum nereye vardıklarını, bir kuşun gölgesi uçuyor kendisi damda oturuyor bu sefer ona mı bakayım uçan gölgesine mi karar vermek de ne zor iş karınca karınca kararları olmalı insanın, bir karıncanın küçük bir ekme kırıntısını taşıma kararı gibi kararlar, karar da denmemeli belki adına ancak vermemek de zor bazen ya verilen karar verilemeyen karardan daha hafif olabilir mi acaba kimi zaman kararları bağlamak gibi bir karar sahibi olmak, insanı güneş kavruğu tenlerin uzamına taşır böylesi kararlar sigara da inatçı ama dingin bir kararlılıkla yanmaya devam ediyordu ben yansam bu kadar kararlı olmazdım belki de onun için insanın yanması böyle içli böyle asude olmaz, bazen kafa kalkar ya yukarılara doğru o vakit tüm çakmaklar aynı anda çakılır gibi gelir bana gözlerim kararır karar verirler yukarısının olmadığına gözlerim, insanın önünde pencere varsa daha buruk bir yalnızlık hissediyor dışarısı içeriden hep daha tizden çınlıyor içerinin sesleri pes, gözlerimi kapatıp bir an sallanıyorum sonra açtığımda yine pencereden bakmaya devam ediyordum gibi geliyor devam da ediyorum zaten, geçmiş zamanda mı oluyor mu şimdide mi bilmiyorum sigara ne zaman yandı ya da yandı mı yarın mı yanacak birazdan mı yoksa dün yandı da çoktan bitti mi hiç bilmiyorum mu, bazı zamanlar ne şimdi oluyor ne de dün, yarın olabilir ama bilmiyorum zaman kendi isteğiyle yarın olur mu, bir çember var ya ilerde tüm göğü kapatan bir çember sallanmaya başlamış ben bakmadan önce ben sallanırken gördüm çünkü içinden geçme isteği uyandırır bütün çemberler bende ama bazen de korkutur, içrek bir korkudur çember içi sanki hep orada kalacakmış gibi hapsolacakmış gibi ama zaten

hep bir yerde kalıyorum ben, bazen yerde hortum olur büyük hortum küçük hortum bahçe hortumu üzerine basar insan illa ben basarım suyun akışını engellemek isterim akar yine de su uzun uzun, su uzundur, ben kısa bir su görmedim ya da ensiz bir su uzun ve genişir sonra hortumun sahibi gelir kötü kötü bakar hemen gözler yere iner suçluluk mudur bu yoksa yukarının olmayışı mı, kabloların üzerine de basarım ben tüm kabloların, onların sahibi yoktur ben görmedim hiç karşılaşmadım onlarla ama hortumların başını sıkınca su daha derin akar çabuklaşır birden zaman insanlar birden durur ya da daha hızlıdan başlar koşmaya köprülere doğru, bu kentin köprüleri çok, köprüsüz olsaydı belki daha fazla katlanırdım o köprüyü görmüyorum şu an çok da üzüyor beni, hiçbir kuşun altı yok benim var altım o yüzden onlara bakıyorum onlar bana bakmıyor ihtimal kuşların altı olsaydı belki sigara da şimdiye sönmüş olurdu hâlâ mı yanıyordu günler geçti aradan belki yeni bir tane yaktım da o yanıyordur ama hatırlamıyorum bazen, her şey hatırlanabiliyor bazen de adlar kentler müzikler hepsini hatırlamak ne külfet sıfır hafızayla işe başlamak gerek sadece sıfırı hatırlayarak sıfırı hatırlayan biri başka hiçbir şeyi hatırlamaz sonra, başladıktan sonra da hatırlamaz sıfırın çemberinde hapsolür hepsi, karşıdaki çember sallanıyordu sürgit ne düşünüyorum bilmiyorum şimdi turuncu bir havuç üzerinde ısrarla söndürülmüş diğer sigaralar var gözümde ama sonucusu yanıyor hâlâ demek havuç yemişim öncesinde, yemeklik havuç pişirmeden yemişim sigarayı da kaynatmadan içiyorum besin değerleri fazla oluyor, bir poşete doldurdum geçende sahip olduğum az sayıdaki ıvır zıvırı birkaç kitap müzikçalar sonra biraz da video kaseti doldurdum bir tomar da kâğıt yazılı yazısız içinde ne yazdığını çok merak ettim koyarken gözüm biraz kaydı sonra vazgeçti, unuttum galiba geçti merakım kalemleri koydum akabinde en üste birkaç parça giyecek hepsi poşete sığıdı belki sigara bitince gider atarım bir köprüden aşağı köprüler bu işe yanıyor bazen, bazı kolay kurtuluşlara, kendimi de koymak istedim poşete üstüne hani kapak niyetine dolmaların üstünü domates şapkasıyla kapatırlar ya onun gibi süslü görünsün diye belki de içindekini belli etmesin diye poşet siyahtı gidip atacağım eli kulağında bir zamanda, hem böylece kalmaz iz kalmaz anı kalmaz, keşke diyor bazen kişiöğlü keşke diyor keşke diyip kaldım şimdi o kadar çok keşke varmış ki meğerse hepsini söylemeye kalksam kalkmam da, karnımda bir morluk var tam midemin üzerinde mosmor şimdi daha mor daha sarı baktıkça yanıyor sanki büyüyor aheste bir rengi var karardıkça yanıyor sonra yine sararıyor ten sarısıyla normal sarı birleşince mor olurmuş, ona benzer bir gölgesi de var yanında kılavuzu gibi duruyor sonra o da yayılıyor baktıkça sigara sönyör, kaç gündür yanan sigara şimdi, sönyör... +

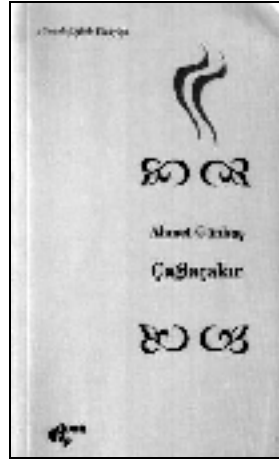
nifak şekeri

kimim ben deli kendime
bir cesedi çok iyi tanıyan kibar biri
dokunulmamış bir soğuklukla donan
düşlenmiş bir katliamı
satırlarıyla sezinleyen
kan öngören ve betimleyen
içine düşmeden gezinen hissizlikte
tam dibini dipsizlikte çözümleyen
teminatsız ecel sunan
bir ölüme meydan veren cesur biri
tam buradan mesafeli duran
dirildiğine şaşkın
hatırlarıyla devam eden
can sıkı ve bıktıran
kaçarken meçhulüne meç atan
delirdiği ile kanmaya yatkın
açıklaması olmayan
bakiyesiz bir son ile
bir mezara çok iyi giren canlı biri

tezer cem

Adil Okay
Yolcu
Ütopya

Ahmet Günbaş
Çağlacakır
Papirüs

Ayten Çolakoğlu
Sesimdeki Kuğu
Hayâl Yayınları

Aziz Kemal Hızıroğlu
Göndere Çekilen Karanfil
Tümzamanlar

Bulgar Kadın Şairler
Güneşin Bir Çiy Damlasında da Parıldadığı Gibi
Papirüs

Doğan Ergül
Aşkın ve Suların Öğleni
Babil Yayınları

Halim Şafak
Kendini Kanatan
İdil Yayınları

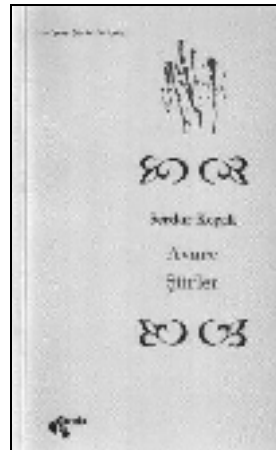
Kubilay K. Suvarlı
Yüzyıllık Ezgilerin Esmerleşen Yalnızlığı
Yom Yayınları

Mehmet Altun
Rüyamda Hayat Vardı
Babil Yayınları

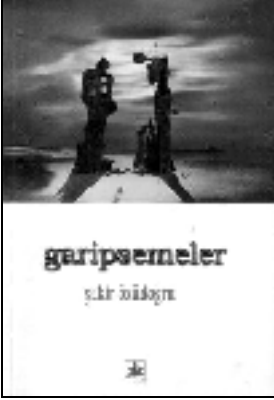
Salih Aydemir
Akıl Ayazı
Etikus

Serdar Koçak
Avare Şiirler
Papirüs

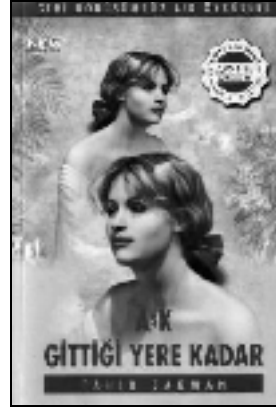
Sevcan Koyuncu
Yalnızlığım Dilsiz
Akasya Kitap

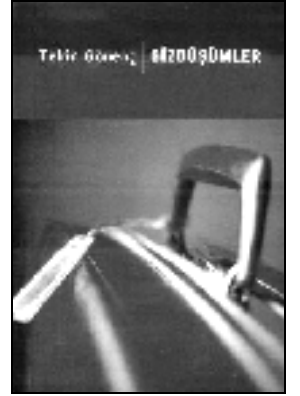
Şakir Özudođru
Garipsemeler
İdil Yayınları

Şeref Bilsel
Cengiz Gündođdu
Şiir Defteri

Tahir Sakman
Aşk Gittiđi Yere Kadar
Nüve Kùltür Merkezi

Tekin Gönec
Gizdüşümler
Varlık Yayınları

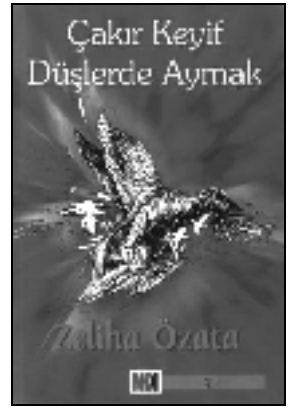
Tezer Cem
Yoksa Sen mi Diledin
İdil Yayınları

Tuđrul Asi Balkar
Buzdan Parantez
Pervaz Yayınları

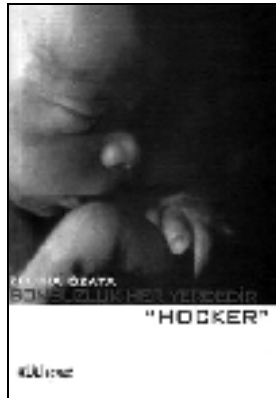
Tuđrul Asi Balkar
Kahramanlık Mitosu ve Keşanlı Ali
Pervaz Yayınları

Zeliha Özata
Çakır Keyif Düşlerde Aymak
Nokta Kitap

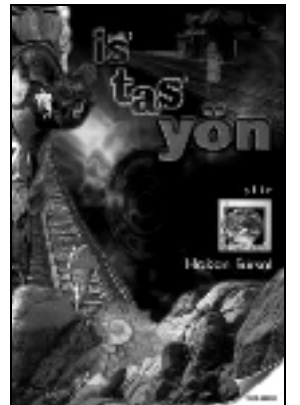
Zeliha Özata
Güneş Saçlarımda Dans Ediyordu
Kùl Sanat

Zeliha Özata
Sonsuzluk Her Yerdedir
Kùl Sanat

Zeliha Özata
Soru Sarmalının Derinliklerinde
Kùl Sanat

Hakan Sürel
is'tas'yon
Tümzamanlar

karanlığın anlattıklarından

1. yaşamın yalınkat bir donla sokağa çıkmasının ardındaki gerçek herkesi ilgilendiriyordu aslında.
2. isyanın soluk almadığı ortamlarda aşk keskin bir nişancı oluyordu.
3. suçluların aklanmadığı bir mevsimde insanlar yağmuru kırmızı eldivenlerle bekliyordu.
4. herhangi bir insan değildi yaşam silviya saçlarını tararken.
5. suçlanmak ile aklanmak arasında ölen insanların hikâyesiydi fenomen.
6. adını anma katillğin.çünkü sen bakır kaplı çanaklardan su içerken yaşam sırtıyordu geleceğe.
7. aslında kimin hikâyesi kime anlatılırsa anlatılsın hep aynı yüz aynadan dışarı çıkacaktır çıplak.
8. insanlığın geçmişi incelendiğinde soytarılar aşktan yana en önce gelen gülmelerdir.
9. paranın ve aşkın yüzyılını anlayan insanların dergâhında konuştum durdum mutlulukla.
10. hikâyelerini az bir paraya satan insanların savaşıydı serçelerin kanatlarının kırıldığı.
11. adamın acınan bir yalnızlığı vardı.
12. sonra sen yaşamın insanı kalbinden bıçakladığı zamanlarda aşkı küstürüyorsan dünyadan yana bir şeyleri iskalamadan sevmelisin yıllarca.
13. rol yapma mutluluk bir soytarının elinden geldiğinde.
14. adamın yalnızlığının dünyayı ağlattığı bir mevsimdeydi yağmurların aniden çekip gidişi.
15. kentin lanetlenen kesimlerinde çocuklar gökyüzüne kurşun sıkmayı bir bilgeden öğrenmişlerdir.
16. şimdiye dek hiçbir aşkın lanetlenmediğini söylüyor parklar.
17. adamın cebi delik yalnızlığında bir başka adam kendini suçlar yaşama.

ilker gören

SARI ORFE

Gökçe Polatoğlu

*yazılanlar silinmiyor maalesef.
ayrıca dönüp okumanın da anlamı yok hiç.
sil at ne varsa. yenilerini yazarız. yeniden yazarız.*

*gitme...
gel.
gel nereye istersen gidelim.*

gittiğine üzülen iki kız vardı. hangisinin daha çok üzüldüğünün muhakemesini yapamam, ikisinin de içini bilemezdim. her şeyi bilen bir kırmızı balıktı, o kumsalda yalnız başıma otururken geldi ve bana bildiklerini anlattı. sadece dinledim. hiç konuşmadım. konuşamadım. hikâye anlatmayı da sevmem zaten, ona hiç katılamadım.

beyaz sekanslar:

kaliteli parfüm kokusu, boyalı saçlar, topuklu ayakkabılar, pür makyaj, kaliteli klüpler... zaman geçer. çok az kalmıştır kum saatinin boşalmasına. sonra kız birden 18 yaşına döner. geri vites gibi, hızlı ve kontrolsüz. diğeri için durum farklıdır, o hep 18 yaşındadır kendi turuncu masalı boyunca, zaman geçmez. sonra birdenbire 30 olur. yaşlanır. zaman makinesi gibi, aniden.

kırmızı sekanslar:

saten pijamalar, saten çarşaf lar üzerine serilmiş –orada kaldılar hep–
sarı çarşaf lar üzerine kırmızı bir kız serilmiş –orada kalmış hep–
gecelikler gereksiz –at gitsin–
geceler kızıl şafak –hiç bitmesin–

1. perde:

kız eski bir romandan fırlamış, yeni bir roman yazmak için kolları sıvamış. masal masal içinde, kalbur saman içinde. samanlıklarda gizli buluşmalar, uzaklarda gidilemeyen başka köyler, başka samanlıklar varmış. kara büyü. o köylere kasabalara hiç gidilememiş aslında.

kız yeni bir romanmış. yeniden yazılmış. masallar bitmiş. üç elma düşmüş gökten. gitmek istemiş. gidememiş. kalmak istemiş. kalamamış. elmaları almış eline, küçük ısırıklarla...

mavi sekanslar:

koyda iki küçük çocuk oturmuş –orada doğmuşlardı–
uzaklarda bir taş bebek –doğmamıştı hiç–
yırt mektupları –gereksiz–
gökyüzü, rüzgâr, deniz – bahar mı bu?–
bulutlar göğü kararır –lost highway–

2. perde:

umut verdi kız o adama. çünkü umutlanmıştı. kapılar ardına kadar açık. rüzgâr bir camdan girip kapıdan çıkıyor. bam! bam! sesler! çıkın beynimin içinden! bağıyor. duyan yok. sarılıp da ağlamak istersin bazen. bazen gülmek istersin saatlerce. ağlamak istedi. sorun aşk değildi, yıkılmış olmasıydı. itinayla kurulmuş binaların bir bir yıkılmış olması...

sevilmek okşanmak ister bir kedi. okşanmazsa hırçınlaşır. ve hırçınlaştı kız. bütün kâğıttan evleri yıktı. kendi yaptıklarını da, diğerininkini de. taş taş üzerinde koymadı. turuncu bir masalı kendi elleriyle kıp kırmızı yaptı.

sen gitme. ben de.
aşk sapsarı bir acı.
sen ona git. ben de. +

küçük defterler II

Salih Aydemir

“Diyelim ki sadece gerçekliğin sınırlarını deniyorum.
Neler olacağını merak ettim. Hepsi bu: sadece merak.” — Jim Morrison

sadece merak

gerçeğin görünüşü karşısında yüzümün uğradığı de-
formasyon zayıf ışıklar altında gerçeğini veriyor... ve
zaman dilimin içinde bir dizi duyarlılıkla serzenişte
bulunuyor saflığa; çemberler ve güvercinler:
hangi algı kuramı olursa olsun, gözlerimizle inşa et-
tiğimiz bütün cephelerde imgeler, yansımalar, gölge-
ler ve engeller çoğalıyor...
çoğaltıyoruz...

uygun ve mümkün olana dair hayata hazırlanan ça-
balar karşısında önerme- karşı önerme diyalektiği...
ya da pusuya yatan bay hitler bayan hitler şirketi...

şair büyürse tanrıya başvurur, elimde değil;
dilimi böceklerden ayırdıkça yanıtları yüzümde sak-
lıyorum...

kişileşmiş gürültüyüm

“kendi doğumundan önce olanları bilmeyen,
sürekli çocuk kalmaya mahkûmdur”
— cicero

yeniden ve kayda geçirilmemiş yoruma açık bir şim-
di'nin ilgisiyle olanları bilmeyen sorular taşınıyor
içimize...
niçin...
tarihini denemeyen neler yapar tarihe...

ki bir mırıltıyla kâğıda sızan çizgilerin sözcüklerinde
hatalı dizeler, klasik şiirler yazıyoruz defalarca... ko-
nuşmadan, aksansız hatta parazit olacak kadar gra-
meri bozuk Sokrates haklılığıyla...

“ben” başka'ya döndü...

kanım-ca

akla gelecek yazımın yaftasına hazır mantık... ucunda
aşırı görünen ve yıkıcı bir çelişkiden kurulan kurgu-
nun sözleri, dilin taşıdığı; anımsanan geçmişin söz-
cüklerine dair bir körlükle endişe...

bir uyurken şiir duyulmuyor... çünkü,

şairler aşk soyludur, yüz yüze doğurdukları için dil-
lerini...

fosforu icat ettikleri için...

herkese benzeyen mantık zamanın fiilini çeker, avcı
ve toplayıcı evrenin gramerinden...

dil, şairlerin kökeniyse tarihçilerin de şiiridir...

kanım-ca

halıcı kız

“ilk renkli türk filmi” 1953

aksi halde dünyanın içinde ipimizin koptuğu ölçüsüz
ama açık gülüşler var... bizim ne olduğumuzu gördü-
ler, sonsuz bir tuzakta hayvan gibi... ne olduğumu
gördüler; herhangi bir ölü gibi ve nedensiz elimde
her gün bir çiçek tutarken... ve onu halice bırakılmış
kırıksıklıkla içimden atarken...
zorunlu, önlenemez bir gülüşle tanrının tadını çıkar-
ırken... görüldük...

güçten kalan söz rüzgâra nokta olur sa... boşluk eg-
zersiz bir karanlık olur alıntılara...
sonra barışın son yıllarına kalır lirik bağımsızlık ve
özgürlük... ışığın bütün gülüşlerini vuran uykularda
adlanmış vahiyler iner kuramlara... içimize tüneye-
rek: kasiyer hesaplarında tahrif edilen; derece derece
soğuk kesen 80:

kendimi çökerken bul-dum diyen anlamın yoksul
canavarı ve “ben”lerin gülüş vahiy'i başımı döndüren
öteki hâlâ kuşku ve imge; “hücremde artık acı çek-
miyorum” dedi yüzyıl....

ben tarihin en kaba uşağıyım, kokular içinde ayakla-
nıyorum: gülüş, ey bilinen lüks; puslu akımların bü-
yütecî, halıcı kız: gücüme gül... +

Mevsim Dönümü

ser(e)ser(i)çe

Bir avuç kırık leblebi fırlatıyorum, fındık içi, fıstık ve kuş üzümü, bir avuç kalbimi, kırık. Güvercinler top-
laşıyor ve kargalar ve martılar ve bütün leş yiyici,
yırtıcı, dehşetli, büyük kuşları dünyanın. Sömürü-
yorlar. Sonra bir serçe geliyor, korkarak. Korkarak
çalıyor yüreğimden bir parça o da. Kızamıyorum,
çünkü ben öğrettim ona kötü adamı oynamasını. Bir
serçe daha geliyor sonra. Yapma serçe, yüreğimin
son parçasını da sen alma. Korkuyorum. Bütün çir-
kin gözleri kuşların, üzerinde. Sözlerime inansın isti-
yorum. Görsün gözlerimin içinde gülen yüzünü.
Çünkü bu ya son gülümsemesi olacak bu yorgun göz-
lerin ya da yerleşip o gözlerin içine bir ömür mutlu-
luğumu taşıyacak.

hasta la victoria siempre

Beynimin ıssız sokaklarında tecavüze uğramış bin-
lerce düşünce. Uğulduyor, ağılanıyor kafamın içi.
İçimdeki çocuğu öldürenler beraat ettiler çoktan.
Ağzım katran, bir dolu. Kulaklarımda kendi bağır-
dığım hikâyeler, gerçek ve hayal karışıyor tan yeri gibi.
Onun için söndürdüm yıldızları. Sonra o da gitti
içimdeki bilmem hangi hainin ihanetiyle bedenime
grip kalbimde postallarıyla basmadıkları yer bırak-
mayan o askerlere katıldı. Sanki taşları ve sopalarıyla
Arap çocukları yine mağlup içimin. Sanki, Akde-
niz'in bulutları yağmur getirmeyecek bundan sonra
Filistin'e, saklayacak yıldızlarını yalnız.

doktor

Rahatsızdım, doktora gittim. Bana çok sağlıklı oldu-
ğumu söyledi. Otobüslerdeki yoğun ve ekşi ter koku-
sundan hoşlanıyormuşum. Yüksek dozda reklama
maruz kalmadan, kirli hava solumadan yaşayamı-
yormuşum. Kulaklarımsa motorların, kornaların,
insanların durmaz gürültüsüne çoktan bağışıklık
kazanmış. "Tam İstanbul Adamısın," dedi doktor,
"başka yerde yaşayamazsın."

fotoğraf

Bir cansız hayal, bir ıslak kâğıt fotoğraf. Ben sanmış-
tım ki en ıslak benim, en cansız. Deniz varmış ben-
den ıslak, benden cansız onu sevmeyenler.

intihar

Kedim intihar etti, ben de edeceğim. Biliyorum: Beni
bulan ilk kişi nabzıma bakacak, kurumuş gözyaşla-
rına değil. Çünkü o da ölmek istememe bile saygı
göstermeyecek kadar beni seviyor olacak.
Sözün kısası, intiharımı cüzdanımda taşıyorum artık.

yağm(a) - ur

Yağ yağmur! Yağ ki yıldızlar kapansın. Yağ ki açayım
son kez sinemi rüzgâra, tenimin her noktasına kadar
ıslanayım.
Altında toprağın, çürürken burnumun eti, bir daha
kokmayacak toprak böyle.
Yağ yağmur. Adın bu, yağ, adın batsın. Köşelerimle
yuvarlanmaktan usandım artık. Acıtıyor yaşamak.
Yağ!

yok

Deniz çöl, sıcak buz, bulut yağmur. Limanda takalar
bağlı, kuzum bu ekmek parası. Mesele yalnızlık olsa,
o bedava. Martılar yok fakat artık yalnız kalmaya,
deniz olmaya.
Ve belirli bir yönü yok şimdi, küfür küfür esiyor yok-
luk. Yalnız bana sövse iyi, deyyus, yalnızlığıma da
sövüyor.

yalan

Aşk, nefretin yoğun hali. Doğru değil ama güzel. Se-
nin yanında olmak gibi: Böyle olmalı.

ben

Ben: Yalnız insan.
Artık nasıl anlarsan. +

